

županovo kobilu. Šel je z vozom čez polje in skozi gozd. Naložil je zvrhan voz zajcev, tako da ga je županova kobila komaj komaj domov privlekla. In tako dan za dnem. Zaplankarji so se gostili in prijetno je dišalo med hišami od jutra do večera. Ata župan Teleban niso prijeli za nikako delo več, samo zajčja bedra so glodali in se tako smejali, da se jim je okrogli trebušček kar tresel. Njihov trebušček je čez nekaj tednov postal velik, mogočen trebuh. Ah, zares, tiste dni je bilo v Zaplankah življenje, da nikjer takega. Nihče več ni delal, zajce so jedli in posedali, včasih so šli v gostilno in tedaj je tekla kapljica. Žal, da ni v Zaplankah za večno ostalo tako.

(Dalje.)

Jože Dular:
Prebrisani
Martinek.

*Po cesti je vozil Poljančev Martin
tramovje in debela iz Črnih dolin.
Na žago je peljal posekani les,
poganjal je konja in zvižgal je vmes.*

*Saj šlo bi še dobro, če voz bi bil cel
in če bi kolesa namazana imel.
A Martin pozabi namazati vozilo,
zato je vso pot ropotalo, cvililo.*

*Pod klancem nenadoma voz obstoji,
naprej se ne gane, nazaj ne drsi;
zastoj se Martinek upira ob voz,
še konj mu pomaga, pa nista mu kos.*

*Ves truden odneha, pogleda po poti,
polž slinar prihaja počasi nasproti.
Poljančev Martinek — prebrisana glava —
ugane le tisto, ki vedno je prava.*

*Pogleda ga malo, pa se zareži:
»Čemu bi ti lazil, če voz naj stoji!«
Pograbi ga krepko, kolo brž odmakne
in mastnega polža v osišče potakne.*

*In prime spet bič pa požene? »Hi, hej!«
Zdaj voz se z lahkoto pomakne naprej,
in nič več ni cvilil in škripal in pel,
zato pa Martinek je zvižgal vesel.*

